

Smíš se hrát svou slávou - Lojzici

1. Tak sedím prý než balvan hůř,
hlas v uších zní jak z temných snů,
proč šel jsem sám, nadšen a rád,
pán rozkázal: máš jít se prát.

R: Smíš se hrát svou slávou, jako dřív svět v rukou mít,
smích nad bílou kávou teď sklízí údiv víc než táhlý stín.

2. Co déšť mi psal na záda má,
je to už dávno, jak se zdá,
měnil bych rád, co můžu dát,
však musím dál, nesmím se vzdát.

R:
3. Píšu ti rád a v řádcích mých
uslyšíš znít můj hořký smích,
chtěl bych tě mít víc než kdy dřív,
však úděl můj nám brání žít.

R: